

Chuyến xe đi tới Địa phủ (trích đoạn)

Tôi đứng đợi ở đây đã hai giờ đồng hồ. Chếch về bên trái, phía xa xa, Thành phố đang vào hồi nhộn nhịp: những bóng xe sáng choang lao vùn vụt qua ánh đèn đường vàng chệnh choáng, những biển quảng cáo nhấp nha nhấp nháy chớp mắt điên cuồng, một siêu thị điện máy chẳng bằng rôn giảm giá đến 70% mọi mặt hàng. Những người bước ra tay xách những món đồ, những người bước ra tay không xách gì cả, những người bước vào tay không, những người bước ra và những người bước vào, thoát qua thoát lại, những người bước vào biến mất sau cánh cửa, những người bước ra leo lên xe biến mất sau một cột đèn, họ biến mất, tất cả những mảnh đời phập phù, không hề hay biết cái gì rồi sẽ nuốt mất họ chỉ để lại khung cảnh ấy.

Cách đó 200 mét, là tôi, đang đứng ở đây, đợi chờ. Chỉ 200 mét mà cảm giác như là giữa tôi và họ có một quãng đường dài không thể nào đi hết. Đứng từ chỗ tôi, những âm thanh phía bên kia Thành phố rơi vãi nhòe nhoẹt chỉ còn là những tạp âm chưa loại bỏ hết, vo ve như tiếng thì thầm của những con ruồi mắt đỏ. Náo nhiệt bị tiêu điều ngoàm lấy. Nơi tôi đứng đây thật tiêu điều.

Một bến xe cũ, hai cái ghế inox gỉ sét lốm đốm, trên tấm áp phích quảng cáo cỡ lớn, gương mặt cô người mẫu bị môi nhấm một nửa, để lại lờm chờm một hàm răng trắng bóng man rợ. Phía bên kia đường, một quán ăn lụp xụp như một nghĩa trang, cái bếp lò nguội ngất, những miếng xúc xích xám ngoét hoại thư, vài ba chai sữa đậu nành xanh lè nằm lẫn lóc, và rác bốc mùi khét lẹt.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế sắt ở bến xe, bên cạnh một con thạch sùng. Con thạch sùng đờ đẫn không thèm cúp đuôi chạy mất, như thể nó đang say ngủ, không biết nó có nằm mơ không nhỉ, và liệu giấc mơ của nó có cùng cơ chế với giấc mơ của con người, tôi không biết, nhưng đại loại là nó mặc xác tôi, nó nằm ở đó đông cứng và quắt queo. Con thạch sùng gầy khủng khiếp. Một con thạch sùng thiếu đói. Một con thạch sùng nhịn ăn. Một con thạch sùng suy dinh dưỡng. Nếu như thạch sùng có thể bị suy dinh dưỡng.

– Con thạch sùng đó gầy quá nhỉ?

Giọng nói của người bên cạnh vang lên. Vâng, tôi quên không nói, có một người cũng đứng chờ ở bến xe với tôi. Anh ta đã đứng ở đó trước cả tôi. Tôi đến đã thấy anh ta ở đó. Anh ta đeo một chiếc túi vải, trong ánh sáng loãng toẹt như một tô nước dùng trong suốt, tôi thoáng thấy gương mặt chằng chịt sẹo của anh. Chúng tôi chẳng nói với nhau câu nào cho đến khi anh bắt đầu về con thạch sùng.

– Vâng, tôi cũng nghĩ thế. – Tôi đáp.

– Nhưng sao lại thế nhỉ? – Anh nói.

– Sao là sao cơ? – Tôi hỏi.

– Ý tôi là, thạch sùng cũng có béo gầy sao? Anh đã thấy con thạch sùng béo bao giờ chưa?

– Chắc là chưa. – Tôi đáp mà không suy nghĩ.

– Tôi cũng vậy. Thế mà không hiểu sao tôi nghĩ con thạch sùng này gầy. Gầy so với cái gì chứ?

Tôi không đáp.

– Thế giới thạch sùng hóa ra cũng giống thế giới người nhi? Tự nhiên nhìn thấy một ai đó và ta nói, anh ta gầy quá, nhưng sao lại gầy, gầy so với cái gì nào?

– Anh hay bị bảo là gầy sao?

– Không.

Chúng tôi không nói gì nữa. Tôi vẫn đứng đây và đã ba tiếng trôi qua.

Cái xe lao đi, đường thẳng tắp. Sau bốn tiếng đồng hồ, cái xe cũng đến. Cái xe nát tươm, cửa sổ dính đầy bùn đất, tôi ngồi ghế đầu ngay sau anh tài. Trên xe có cả thầy bốn người. Anh tài, tôi, anh chàng mặt sẹo và một cô gái tết tóc hai bên. Tôi quên chưa kể, ngoài tôi và anh chàng mặt sẹo, đứng đợi ở bên xe ban nãy còn có một cô gái mặc chiếc váy như một con hồng hạc và tóc hai bên.

Và tôi cũng quên không kể đây là chuyến xe đi về Địa phủ. Để tiện cho việc chết, Thành phố cho xây những tuyến đường đi thẳng tới Địa phủ, họ gọi chúng là Những tuyến xe bus đi Địa phủ. Địa phủ là đâu ư? Thì Địa phủ chính là Địa phủ thôi. Nghe tới Địa phủ bạn nghĩ tới nơi nào đầu tiên thì chính là cái nơi ấy đấy. Còn nếu không nghĩ đến cái gì thì bạn có thể tra từ điển. Địa phủ là Địa phủ. Tôi không dùng ẩn dụ nào ở đây hết. Tôi là một nhà thơ nhưng tôi không thích ẩn dụ. Có sao thì nói vậy thôi, ẩn dụ là phép tu từ cũ rích mà người ta nên cho vào dĩ vãng từ thời Dante viết *Thần khúc* rồi. Thôi kệ ông Dante, tôi lại quay lại Những tuyến xe bus đi Địa phủ. Hồi mới xây xong, tức là tầm năm mươi năm trước, có rất nhiều người sử dụng tuyến đường này để đi đến Địa phủ.

Đi xe bus tới Địa phủ là một cách chết văn minh. Không đau đớn, không bản thiu, không rề rà, không tốn kém, không thiết ai phải tiễn đưa hay tổ chức đám tang hoành tráng, không phải nằm hàng tháng trời đến thối rữa trên giường bệnh với hàng đồng dây dợ lòng thòng cắm vào người. Đi xe bus tới Địa phủ tiện thể này nhé:

1. Một ngày kia, bỗng nhiên bạn muốn chết, hoặc bạn cảm thấy mình sắp chết, bạn lại chẳng muốn phiền lụy tới ai. Vậy thì bạn chỉ cần xách người lên, mang theo vài món đồ yêu thích, ra bến xe bus Địa phủ, bắt chuyến đi Địa phủ.

2. Thay vì xác một nơi hồn một nẻo như cách chết truyền thống, đi xe bus tới Địa phủ, hồn và xác của bạn sẽ không bao giờ chia lìa. Đó là phần thưởng cho những ai chủ động đi kiếm cái chết.

3. Nhảy lầu thì đau đớn, uống thuốc ngủ thì mê mết, cắt cổ tay thì máu me tèm lem, bị xe cán thì cơ thể bầy nhầy, treo cổ thì xấu xí, dùng khí ga thì vật vã, tự thiêu thì tàn nhẫn... có cả tỉ cách tự tử nhưng cách nào cũng không hề dễ chịu. Đi xe bus thì khác. Việc duy nhất cần chút sức lực là tìm bến xe gần nơi mình sống nhất. Rồi đi tới đó. Tốt nhất là nên đi bộ. Vì sẽ không có chỗ để gửi xe. Có cả một băng đạo chích ở gần đó chỉ đợi bạn sơ suất bỏ lại cái gì là chôm chia ngay cái đấy. Cho nên, nếu bạn chẳng

còn người thân thích nào (như tôi), chẳng cần trao quyền thừa kế tài sản cho ai, thì cứ đi xe rồi vút chông gọng ở đó, coi như làm chút phúc đức. Nhưng nếu không, thì bạn nên đi bộ hoặc đi phương tiện công cộng thôi.

4. Chừng nào chưa đến cổng Địa phủ, bạn vẫn có thể nghỉ lại. Bạn chỉ cần lay anh tài bảo rằng: “Này anh, cho tôi xuống, tôi không chết nữa.” Anh tài sẽ ngay lập tức dừng xe cho bạn xuống và chỉ bạn đường về. Chứ bạn thử nhảy lầu xem, đã nhảy rồi thì đừng hòng quay lại.

5. Và còn nhiều cái nữa mà tôi cũng chẳng nhớ hết. Bao giờ nhớ ra tôi lại viết tiếp.

Như tôi nói, hồi mới có tuyến đường này, có rất nhiều người sử dụng. Theo thống kê hồi ấy, mỗi ngày Thành phố có tới 200 lượt xe, mỗi lượt chở 20 người, vị chi là 4000 người đi tới Địa phủ bằng cách này. Bệnh viện không còn tình trạng quá tải. Không còn tài xế nào phải ân hận vì lỡ đâm chết một người muốn chết. Không còn chuyện các nhân viên phải âm thầm đi dọn xác những đôi tình nhân tự sát trong phòng khách sạn. *Cái chết trở nên dễ dàng hơn bao giờ hết.* Ai cũng có thể chết một cách sung sướng và nhàn hạ. Thế nhưng, hiện giờ, khi người ta đã xây cả sân bay Địa phủ, tàu cao tốc Địa phủ, tàu ngầm Địa phủ, thì lại chẳng ai thêm đi xe bus nữa. Chà, đường nào cũng chỉ có một làn chết, phải đi phương tiện nào sang nhất, hiện đại nhất, oách nhất, sống đã chẳng được gì, ít ra chết một lần cũng phải cho bố. Thành ra xe bus ế ẩm, những bến xe thì ngày càng xập xệ, từ 200 chuyến mỗi ngày rút lại chỉ còn 3 chuyến sáng – chiều – tối, mỗi chuyến cũng chỉ vồn vện dăm ba khách.

– **Đây là chuyến xe bus cuối cùng đi Địa phủ rồi.** Ngày mai người ta sẽ đóng cửa hẳn bến xe. Ai còn đi xe bus nữa đâu, bây giờ đi máy bay tàu ngầm cả rồi.

Anh tài miệng nói, tay lách cách mở đài. Tin thời sự về việc có hai công dân bị một bọn khủng bố chặt đầu ở nước ngoài. Anh đổi kênh. Chương trình kể chuyện đêm khuya, Anna Karenina, đến đoạn ai đó đang ăn món sò huyết. Anh lại đổi kênh. Chương trình quảng cáo về ống nước. Anh lại tiếp tục đổi kênh. Một kênh rề rề chẳng có gì. Anh vội bấm tiếp.

– Và sau đây là lời tâm sự của một bạn giấu tên muốn dành cho người bạn giờ này đang ở phương xa.

Giọng cô phát thanh viên nghe như một viên đường đang tan mút mát trong tách cafe đặc. Cô tiếp tục đọc:

“Anh K., giờ này chắc anh đã lên đường rồi. Không biết có nghe được những lời em nói hay không. Em mong là không. Mà chắc là không. Ngày hôm nay em dậy lúc 9 giờ sáng và thấy bầu trời đẹp quá anh ạ. Trời mùa hè đẹp quá. Nắng xanh quá. Nắng xanh làm em vui vẻ. Em đột nhiên nhớ bài thơ anh làm ngày xưa, cái bài mà

Người ta cứ nói xấu hoài về Thành phố

Họ bảo, người thì lố nhố

Ngựa xe thì mãi miết tranh đua

Chỉ cần rào xuống một trận mưa, cua sẽ lội lên bờ như cái làng của Garcia Marquez

Rồi vào những ngày trời đẹp

Thành phố cũng chẳng chịu khá hơn

Những căn nhà san sát cô đơn

Những căn nhà rưng rưng khóc

Những mảng tường ó vàng bong tróc

Ai đó bên góc đường buồn đến mức trò chuyện với một cái cây

Chiếc chuông cửa một căn phòng trọ bị cắt đứt dây

Anh bu tã gỗ, gỗ mãi mà không ai ra mở...

Tệ thật, em chỉ nhớ có chừng ấy câu. Anh chưa đi được bao lâu mà em đã quên một nửa bài thơ của anh. Những ký ức sao mà mong manh thế! Giá anh đổi ý và quay về thì thật tốt, nhưng em biết anh sẽ không đổi ý. Em thì không thể đi cùng anh được. Em xin lỗi nhưng em không thể đi cùng với anh. Không thể nào em đi cùng anh được. Dù có chán mấy em cũng không thể đi với anh. Anh từng nói với em, nếu như một ngày Thần Chết gõ cửa nhà, anh chỉ muốn cầu xin ông ta một điều: *Xin ngài, hãy cho tôi thời gian của một bài hát...*

– Khi thật, giờ Thần Chết đã thất nghiệp. – Anh tài cười khẩy.

“... Em muốn gửi tới anh một bài hát. Là em tự ghi âm. Anh còn nhớ bài thơ của Robert Frost mà chúng ta đã cùng đọc khi đứng ở... trời ạ, em cũng không nhớ ở đâu nữa. Nhưng anh nghe là anh sẽ nhớ ngay thôi mà, em tin thế.”

Và tiếng guitar vang lên, giọng cô gái khàn khàn :

Chiếc thang của tôi chọc qua tán cây, vươn tới thiên đường, cái rổ ở bên trống rỗng, cạnh đó, một vài trái táo rụng rời mà tôi đã chẳng hái từ cành cây.

– Chắc người yêu của cô gái nhỏ này đang trên đường tới Địa phủ, mấy người có nghĩ vậy không? – Anh tài hỏi.

– Chắc vậy đó. – Tôi nói.

– Cô ta không phải người tình của anh đấy chứ?

– Giá như được vậy. Tôi cũng là nhà thơ đây, nhưng chẳng có cô gái nào thuộc thơ của tôi cả. Dù chỉ là một đoạn năm câu. Anh chàng nào viết bài thơ kia thật may mắn quá.

– Thế nên anh quyết định đến Địa phủ hả? Vì chẳng có cô gái nào thuộc thơ của anh? – Anh tài hỏi chuyện.

- Tôi chỉ là một gã buồn thôi. Tôi không phải một gã ngốc.
- Hay anh đọc một bài thơ của anh cho chúng tôi nghe đi. - Hồng Hạc lên tiếng.
- Phải đấy, biết đâu cô nàng lại thuộc thơ của anh đó, anh bạn. - Anh tài cười cợt.
- Xin lỗi, tôi quên hết rồi. - Tôi đáp.
- Quên á? Nhưng đó là thơ của anh cơ mà, sao anh quên được chứ?
- Có nhà thơ nào nhớ ra được thơ mình viết?
- Thế họ không tự đi mà nhớ thì ai thềm nhớ?
- Đó là khía cạnh buồn của một nhà thơ. - Anh chàng mặt sẹo này giờ im lặng cũng góp chuyện.
- Buồn thế nào?
- Không phải rõ ràng quá rồi hay sao? Tự các nhà thơ cũng biết thơ là cái thứ vớ vẩn, viết ra để đẩy cho vui chứ thuộc làm gì. Thế mà không phải độc giả nào cũng nhận ra điều đó. Cứ ngồi học thuộc thơ mới chết chứ. *"Xin cứ nói thẳng: Thơ ư? Có thật cần không? Hàng triệu người sống không thơ mà có sao đâu. Họ chẳng biết gì đến thơ mà vẫn hoàn toàn hạnh phúc. Họ chẳng thấy thiếu gì hết và còn tránh được khỏi điều phiền toái."* Có người đã nói vậy đấy. - Anh chàng mặt sẹo giải thích một thôi một hỏi.
- Vậy anh cũng là nhà thơ hả? - Anh tài hỏi han.
- Không. Ai thềm làm nhà thơ nào? Cho tôi lựa chọn giữa một bát cháo lươn và một nhà thơ thì tôi cũng xin chọn bát cháo lươn.
- Nói mới nhớ, các cô các cậu đói chưa? Đường tới Địa phủ có một hàng ăn mà lần nào đưa khách qua tôi cũng dẫn họ vào. Trước khi chết cũng nên làm một bữa ra trò chứ?
- Tùy anh thôi.
- Tùy anh.
- Rất vui lòng.

Hành lý tôi mang theo đến Địa phủ chỉ có ba tập sách, một quyển sổ, một cây viết, một tấm ảnh của Stephen Shore chụp hai mươi chiếc ghế màu xanh trên một bãi cỏ xanh rì mướt mắt. Và một gói kẹo ngậm bạc hà, một chiếc bàn chải, một cái khăn phòng khi lạnh, một cái đồng hồ đeo tay, một chiếc điện thoại sạc đầy pin, một cái tai nghe, một con dao găm loại phòng thân, một gói giấy vệ sinh, một ít bạc lẻ, một đôi giày thể thao, một chiếc ô. Tất cả chỉ có thế. Khi đến Địa phủ, bạn sẽ phải bỏ lại các thiết bị điện tử, trang sức, tiền và vũ khí có khả năng gây thương tích. Tiền hay vũ khí thì cũng chẳng để làm gì ở Địa phủ. Chết rồi thì bạn giàu có ai quan tâm? Còn điện thoại lại càng vô dụng. Bạn sẽ liên lạc với ai được nữa?

Tôi thì chỉ muốn có cái gì đó để nghe nhạc trên chặng đường rỗi rãi này.

- Anh đọc cuốn gì vậy? - Hồng Hạc hỏi khi thấy tôi lôi từ ba lô ra một cuốn sách.
- Một cuốn sách về khoa học thôi.
- Nhà thơ lại đọc sách khoa học?
- Thế cô không biết nhờ có Picasso mà Bohr tìm ra quỹ đạo của electron hả?
- Có cả chuyện đó sao?
- Có chứ.
- Thế cuốn sách này nói về gì vậy?
- Đại khái nó lập luận rằng, người ta đã biết hết những định luật vật lý cơ bản rồi, giờ chỉ đi tìm thêm những định luật đột sinh nho nhỏ để lấp đầy những lỗ trống li ti thôi.
- Thế chúng ta chưa biết hết các định luật vật lý hay sao?
- Về cơ bản là chưa. Mỗi năm người ta lại tìm ra vài định luật mới. Thế cũng chán. Cứ tìm mãi cũng chán mà. Chả nhẽ nhân loại chẳng còn việc gì làm ngoài đi tìm các định luật vật lý hay sao?
- Thế theo anh họ nên làm gì mới được?

Tôi nhún vai.

- Làm gì chả được. Nhưng không nên cấm đầu tìm định luật vật lý, cô thấy có phải không?
- Phải. Phải với tôi.
- Ủ ầy.
- Mà anh còn quyển nào khác không?
- Tôi chỉ đem theo ba quyển sách thôi. Cuốn này, một cuốn của Kafka, thêm một cuốn dạy cách trồng táo.
- Trồng táo? Anh định trồng táo làm gì?
- Tôi định bao giờ ổn định ở Địa phủ sẽ bắt đầu trồng táo. Giờ Thành phố còn chỗ nào mà trồng táo đâu?
- Anh tới Địa phủ là bởi vậy đó hả?
- Tôi chỉ là một gã buồn thôi. Tôi không phải một gã ngốc.

- Tôi thấy cũng thế cả. Mà thôi, anh mang cuốn gì của Kafka vậy?
- Một tập thơ.
- Tôi chưa từng nghe Kafka viết thơ bao giờ.
- Thế mà có đấy. Nhưng không phải cái ông Kafka mà cô nghĩ đâu.
- Vậy ra còn có một ông Kafka khác?
- Tất nhiên. Trên đời nhiều ông Kafka mà, đâu phải chỉ có cái ông đã viết *Lâu đài*.
- Tôi chưa đọc quyển đó bao giờ.
- Cô liệu thật, quyết định lên chuyến xe này khi mà còn chưa đọc *Lâu đài*. Dưới Địa phủ chắc gì đã tìm được cuốn đó.
- Thế đọc xong thì được cái gì nào?
- Biết đâu đọc xong cô lại nghĩ, thôi mình chưa tới Địa phủ vội, mình đọc hết các tác phẩm khác của ông Kafka này đã rồi tới Địa phủ cũng chưa muộn.
- Thế anh đã đọc hết các tác phẩm của ông ta chưa mà đã tới Địa phủ rồi?
- Cũng tạm coi là đọc hết. Không thì tiếc lắm.
- Thế còn ông Kafka làm thơ thì sao?
- Thì ông ta làm thơ thôi. Một gã nhà thơ đáng thương. Chẳng ai nhớ ông ta cả. Ông ta sống cùng thời với ông Kafka kia. Nghe bảo cứ mỗi lần tự giới thiệu, tôi là Kafka, tất cả mọi người đều quay ra hỏi, ô thế anh là tác giả của *Lâu đài* đó hả?
- Sống thế cũng mệt nhỉ?
- Mệt chứ sao không. Nên ông ta tự sát. Khổ thân, ngày đó làm gì có xe bus tới Địa phủ đâu. Ông ta phải mua sợi thừng dài hai mét về, cắt cho còn một mét, rồi treo lên xà nhà để tự vẫn.
- Thế sao anh lại quyết định tới Địa phủ? - Cô gái đột nhiên rướn người hẳn về phía tôi, mở to mắt và hỏi.
- Chẳng tại sao cả.
- Thôi nào, làm gì có ai tự nhiên một sáng đẹp giời tinh dậy, vuron vai rồi nghĩ, chán quá đi, mình nghĩ mình nên bắt xe bus tới Địa phủ tối nay cho đỡ chán.
- Là tôi đây.

- Có tôi đây.
- Anh nói giỡn.
- Tôi nói thật.
- Vậy anh là một gã ngốc.
- Tôi chỉ là một gã buồn thôi. Tôi không phải một gã ngốc.

Sau khi thức dậy, tôi không biết đã bao lâu trôi qua. Trời vẫn còn tối như hũ nút. Khi tôi thiếp đi sau khi đọc vài trang sách, trời đã tối rồi và không biết vẫn là đêm ấy hay đã là một đêm khác và tôi đã ngủ xuyên nhiều ngày. Tôi thấy đói. Tôi dáo dác nhìn xung quanh, mọi người đều đang ngủ. Xe đã dừng. Không thấy anh tài đâu.

Xe đậu ở một trạm tiếp nhiên liệu hoang vắng. Một con mèo không biết là lông xám hay lông bản đi lại nháo nhác nhìn quanh. Tôi bế nó lên. Nó mềm và lạnh lẽo. Sự lạnh lẽo của con mèo chỉ kịp sượt qua tay tôi thì ngay lập tức nó đã chuôi khỏi tôi và chạy biến mất. Trạm tiếp nhiên liệu là một khối màu ghi xám xỉ. Một tờ quảng cáo thuê bảo mẫu dán trên một cây cột của trạm. Chẳng hiểu ai thuê và định thuê ai trong cái lãnh giới gần Địa phủ này.

Một giọt mưa long tong rơi xuống. Những giọt mưa long tong rơi xuống. Trời ngọt ngọt hơn, như thể có một cái bao tải chụp lên tất cả. Đột nhiên, anh tài từ phía trong trạm tiếp nhiên liệu bước ra, tay cầm điều thuốc lá.

- Dậy rồi hả anh bạn nhà thơ?
- Vâng. Chúng ta sắp tới nơi chưa?
- Cũng không còn xa nữa. Đi được nửa đường rồi.

Anh chìa ra gói thuốc lá. Tôi lắc đầu.

- Đây là chuyến xe cuối cùng rồi. Chính vì thế mà tôi đã đi chậm hơn. Lẽ ra giờ này mọi người đã tới nơi rồi đấy. Nhưng tôi đã đi chỉ bằng nửa tốc độ mọi khi. Xin lỗi nhiều nhé. Anh có vội gì không? - Anh tài rít một hơi và nói, giọng anh lẹm lẹm sột soạt nghe như tiếng mài dao.

- Vội gì cơ? Vội chết ấy hả?

- Ừ.

- Nếu vội tôi đã không đợi tới tận lúc này. Sống đã vội, chết lại còn vội nữa ư? Thế thì có lỗi với lương tâm lắm.

- Gã buồn nhỉ?

- Gì?

- Anh bảo anh là gã buồn, không phải một gã ngốc.
- Cũng như nhau cả thôi. - Tôi nghĩ tới lời Hồng Hạc nói với mình.
- Tới Địa phủ rồi anh sẽ vui hơn chứ?
- Cũng không biết được. Có khi tôi lại tiếc.
- Bây giờ quyết định lại cũng chưa muộn đâu. - Anh tài võ vai tôi.
- Anh làm nghề này lâu chưa?
- Từ khi đi làm, đây là công việc duy nhất tôi đã làm. Ngày nào cũng như vậy. Sống vài chục năm mà điều duy nhất tôi biết về cuộc sống là cái chết.
- Thế từ mai anh sẽ làm gì?
- Chưa tính. Mà tôi chẳng hiểu có ai muốn nhận tôi vào làm với cái lý lịch có duy nhất một dòng, lái xe tới Địa phủ. Nhưng thôi, kệ nó, xong chuyến này về, tôi sẽ làm một chầu với mấy thằng cha tài xế khác. Cũng nên liên hoan một bữa để chia tay nghề mà.
- Tôi biết một quán ăn rất ngon, giá lại phải chăng nữa, có món sò huyết ngon tuyệt. Anh thích thì tôi cho địa chỉ. - Tôi nhớ tới một quán ăn nơi ngày xưa, tại đó, tôi bắt gặp cha tôi đi cùng tình nhân của ông. Cha mẹ tôi chia tay hai năm sau đó, hình như tôi chưa viết chi tiết đó ra thì phải.
- Vậy anh cho tôi địa chỉ nhé.
- Ừ.

Rồi hai chúng tôi đứng đó một hồi lâu. Mưa rơi ngắc ngứ như bị ai đó kìm lại. Đến mưa còn không thể phóng đặng, con người còn đòi hỏi nỗi gì?

Xe lại chuyển bánh bon bon. Mọi người vẫn còn say ngủ. Tôi nhìn ra ngoài. Những cái cây khô khốc. Bóng chúng đen tuyền. Những cột đèn mà bóng đèn mờ mờ. Đường đi Địa phủ cũng không khác chi những tuyến đường cao tốc thông thường. Không có gì để chờ đợi trên đường. Chỉ có thể thẳng băng đi tới. Xe phăng phăng đi tới. Những người ngồi trên xe phăng phăng đi tới. Tôi phăng phăng đi tới. Những gì ở trong tôi phăng phăng đi tới. Tim gan phèo phổi của tôi phăng phăng đi tới. Cả nỗi cô đơn của tôi phăng phăng đi tới. Vâng, tôi biết thật là sáo rỗng khi nói mãi chuyện này, nhưng tôi cô đơn, tôi cô đơn lắm. Sao người ta có thể cô đơn tới mức này cơ chứ? Và người ta còn có thể cô đơn hơn nữa kia. Tôi chẳng hiểu cơ chế hoạt động của nỗi cô đơn. Như có một công tắc, nhấn một cái là người ta trở thành cô đơn, nhưng không sao tắt đi được. Hoặc là cái công tắc của tôi đã hỏng nên không tắt đi được.

Xe vẫn đi tới.

- **Chúng ta xuống đây ăn nhé. Đây là quán ăn mà tôi giới thiệu ban nãy.** - Anh tài lay mọi người dậy.

Bốn người chúng tôi xuống xe, bước vào quán ăn. Quán ăn là một ngôi nhà nằm chơ chỏng giữa đại lộ. Một tấm biển đề *Đừng làm ma đói*, chắc là tên của quán. Bên trong có một quầy gọi đồ và ba dãy bàn xếp đều đặn như trong một căng tin trường đại học. Mỗi chiếc bàn trải một tấm bạt. Khách chọn bàn nào thì phục vụ sẽ bỏ bạt ra. Phục vụ quán là một cô gái tóc ngắn xinh đẹp. *Anh biết không, từng có một vị khách vì mê cô nàng mà thôi không tới Địa phủ nữa đó. Giờ họ lấy nhau rồi. Cô ta nấu nướng, phục vụ khách. Anh ta rửa chén đĩa, chờ hàng.* Anh tài thì thăm với chúng tôi.

– Có cháo lươn không? – Anh chàng mặt sẹo hỏi.

– Có đây.

– Vậy cho tôi một bát cháo lươn.

– Tôi thì như mọi khi. – Anh tài bảo.

– Tôi thì, ... – Hồng Hạc lật lật tấm menu – cho tôi một sandwich cá thu được không?

– Một sandwich cá thu.

– Còn anh? – Cô quay sang hỏi tôi.

– Cũng một sandwich cá thu đi. Và một lon coca-cola nữa.

– Được rồi, vậy là hai sandwich cá thu, một coca, một cháo lươn, anh thì vẫn như mọi khi.

Cô gái chưa kịp quay gót đi thì anh tài đã nứ lại:

– Này, thế từ mai hai người định thế nào? Sắp tới, chỗ này đâu còn đoàn xe nào lui tới?

– À, chính quyền xếp cho bọn em vào sân bay Địa phủ bán anh ạ. Còn anh thì sao?

– Cũng chưa biết nữa. Nhưng ngày mai có rảnh không, đi ăn nhậu với bọn anh một chiều? Chia tay cái tuyến đường xe bus Địa phủ, chả ai luyện tiếc thì chúng mình tự luyện tiếc với nhau, em nghĩ sao?

– Em sẽ bảo chồng em xem thế nào. Chắc là rảnh ấy mà.

Không để chúng tôi đợi lâu, một lúc sau, cô gái bê ra bốn suất ăn. Tôi nhìn vào món sandwich cá thu của mình. Chẳng hiểu làm sao mà anh tài xé có thể khen món ăn ở đây ngon được. Nó xấu thảm hại. Như một miếng sandwich hóa thạch. Hai miếng bánh mì xám xịt, kẹp giữa là miếng cá thu chết ngắc.

– Trông xấu vậy thôi, ăn không tệ đâu anh bạn trẻ ạ. – Anh tài cười hề hề. Anh ta ăn một đĩa miến xào với bát canh đen ngòm như nước cống.

Vì quá đói, tôi lấy hết sức ngoạm một miếng sandwich. Nó xào xạo trong miệng, như một miếng cao su dẻo, lại bốc mùi bơ mốc, thật tệ hại, nhưng còn hơn là đói. Họ nói đúng, đừng làm ma đói, chết thì chết cũng không được làm con ma đói. Tôi bật lon coca-cola. Một chai coca hết hạn sử dụng. Nhưng sao nào? Dù gì tôi cũng sắp tới Địa phủ rồi, uống một chai coca hết hạn cũng chẳng hại gì. Thêm một

lợi ích nữa của việc có một tuyến đường tới Địa phủ. Thay vì phải tiêu hủy những món đồ hết hạn, họ có thể chuyển chúng tới đây cho những kẻ sắp tới cõi chết ăn. Lũ người này thì chẳng còn quan tâm gì nữa.

Tôi nuốt ực con cá thu vào cổ và cảm giác như miếng thịt của nó động đậy. Hay là miếng thịt cá còn sống? Không thể nào, chắc là tôi tự tưởng tượng thôi, làm gì có chuyện một miếng thịt cá còn sống. Đã đành là một con cá còn dễ hiểu, đây chỉ là một miếng cá. Nó không thể nào còn sống. Tôi tự trấn an mình.

Chúng tôi không nói gì trong cả bữa ăn, mỗi người cầm cúi gặm phần ăn của mình. Anh chàng mặt sẹo húp sùm sụp bát cháo lươn. Những con lươn gầy guộc, mà trông chúng chẳng giống lươn lắm, giống những con thạch sùng hơn. Có thể là những con thạch sùng. Có thể là con thạch sùng mà tôi thấy ban nãy, hoặc họ hàng anh em của nó. Thế giới này thật nhỏ.

Tôi nhìn loang quanh và thấy mấy tờ báo đặt trên bàn. Toàn những số báo xa lơ xa lắc, ó vàng xỉn xỉn như hàm răng của một ông già hay hút thuốc. Trên trang bìa một tờ có chuyện nhà băng A vỡ nợ và phá sản. Hình như có một vụ tham ô tham những gì đó, ở một tờ báo khác trang bìa lại là chuyện ngôi sao điện ảnh B bị ám sát trong lúc đang làm đầu. Ngôi sao điện ảnh B chuyên trị vai những cô nàng lẳng lơ trong các bom tấn về người ngoài hành tinh và siêu nhân. Tất cả một thời đều là những tin tức giật gân. Giờ đây, chúng nằm lán lóc chôn này, trong một quán ăn trên đường tới Địa phủ mà ngày mai sẽ ngừng hoạt động. Vớ vẩn. Thế giới là một vùng đất vớ vẩn. Vừa nhỏ vừa vớ vẩn

Chúng tôi lại lên xe và đi. Anh tài mở một chiếc đĩa nhạc có chương Adagietto trong bản giao hưởng số 5 của Mahler. Một anh tài xe bus tuyến Địa Phủ nghe nhạc Mahler, kỳ lạ đấy, nhưng thú vị.

– Chắc chỉ độ hai mươi phút nữa chúng ta sẽ tới nơi. Giờ nếu mọi người còn phân vân do dự thì hãy suy nghĩ thật kỹ. Vào đến Địa phủ rồi sẽ là một đi không trở lại. Không có đường quay lui đâu. Đòi mình, mình phải sống cho có trách nhiệm. Hãy kiểm tra lại hành lý xem đã đủ chưa. Nhớ là tiền bạc, vũ khí và trang sức sẽ bị tịch thu. – Anh tài nói.

– Có nhiều người suy nghĩ lại không anh? – Hồng Hạc nói.

– Nhiều chứ. Không phải ai cũng sẵn sàng để chết đâu. Nhất là những người còn trẻ. Tưởng chết mà dễ à. Thế cô thì sao? Có nghĩ lại chứ?

– Còn nghĩ lại gì nữa anh, đã tới nước này rồi. Tôi chẳng có gì mà nghĩ lại.

Anh chàng mặt sẹo chẳng nói gì, chỉ trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi mở ba lô ra xem lại các món đồ đã đủ chưa. *Ba tập sách, một quyển sổ, một cây viết, một tấm ảnh của Stephen Shore chụp hai mươi chiếc ghế màu xanh trên một bãi cỏ xanh rì muốt mắt. Và một gói kẹo ngậm bạc hà, một chiếc bàn chải, một cái khăn phòng khi lạnh, một cái đồng hồ đeo tay, một chiếc điện thoại sạc đầy pin, một cái tai nghe, một con dao găm loại phòng thân, một gói giấy vệ sinh, một ít bạc lẻ, một đôi giày thể thao, một chiếc ô. Còn thiếu gì không nhỉ? Chắc là không. Tôi đếm đi đếm lại. Ba cuốn sách, tập thơ của Kafka, cuốn Vũ trụ dị thường của Laughlin, Nhật ký trồng táo. Nhật ký trồng táo. Tốt rồi, tới đó tôi sẽ trồng*

táo. Tôi sẽ trồng cả một vườn táo. Cả một rừng táo. Có thể trồng cả một rừng táo không nhỉ? Thôi, trước tiên cứ trồng một cây táo xem thế nào đã...

Nhưng đúng lúc đó thì tôi nhận ra mình đã quên mang theo hạt táo. Không thể thế được, tôi nhớ là mình đã mua hạt táo và cất vào ba lô cơ mà. Hay là đánh rơi ở đâu? Không, không thể, không thể rơi được. Nhớ lại, nhớ lại đi, để đâu được nhỉ, tôi nhớ đã mang đi cơ mà, chắc chắn đã cất vào ba lô rồi mới phải. Vô lý thật. Không được, chuyện này quả là vô lý. Nhưng nếu đến Địa phủ mà không đem hạt táo để trồng thì tôi còn đến Địa phủ làm gì chứ?

- Nay, mọi người có nhặt được gói hạt táo nào của tôi đánh rơi không?

- Không, có thấy hạt táo nào đâu. Sao vậy? - Hồng Hạc hỏi.

- Tôi không tìm thấy gói hạt táo của mình.

- Anh tìm kỹ chưa?

- Tìm kỹ lắm rồi.

- Vậy chắc anh không mang theo rồi, hoặc đánh rơi đâu đó. Tiếc thật, anh định trồng táo mà phải không?

- Anh tài này, - tôi hỏi, - Địa phủ không bán hạt táo phải không?

- Tôi biết sao được, tôi lái xe thôi chứ đã đặt chân vào đó đâu mà biết.

- Vậy tôi phải làm sao?

- Anh có muốn xuống xe đi tìm không?

- Anh sẽ chờ tôi chứ?

- Không. Thế thì không được. Cũng muộn rồi. Giờ xuống là xuống luôn. Còn có mười phút nữa là tới nơi rồi.

- Nhưng...

Tôi lại lục tung ba lô của mình lên. Vẫn không thấy đâu hạt táo. Hôm qua tôi nhớ đã cất nó vào ngăn nhỏ của ba lô, nhưng giờ thì nó biến mất, nó không cánh mà bay, cứ như có một bàn tay vô hình thọc vào và thó lấy. Nếu tôi biết ai đã lấy... Nhưng ai mà thềm lấy mấy hạt táo? Chắc không ai lấy, chỉ là tôi để quên thôi. Và chỉ còn cách Địa phủ mười phút. Vào đó rồi sẽ không còn đường quay lại, không cần ai nói tôi cũng hiểu. Nhưng không trồng táo thì có sao không nhỉ?

Muốn có những quả táo của riêng mình, con phải tự tay trồng lên những cây táo. Mẹ tôi đã nói thế khi bà chết. Bà từng trồng một vườn táo nhưng họ đã đốt đi tất cả. Họ. Họ. Họ đã đốt tất cả trước khi vung một nhát rìu vào cái sọ của mẹ tôi, cái sọ mà giờ đây là một trong hàng ngàn cái sọ trắng hếu lẫn trong

khu trưng bày một bảo tàng tội ác chiến tranh, tôi không phân biệt được đâu là sọ bà và đâu là sọ người khác. Cũng chỉ là một cái sọ trong vô vàn cái sọ.

Và vườn táo, vườn táo cháy tan hoang. Không còn chỗ cho những cây táo trên đời này. Tôi phải xuống Địa phủ thôi. Không còn chỗ cho những cây táo trên thế gian này. Thành Phố rộng lớn nhưng không có chỗ cho dù chỉ một cây táo.